

A szélsőjobboldali mozgalom azonban ekkor már erősebb volt annál és működését is szélesebb körben övezte érdeklődés,⁶² semhogy hatósági intézkedésekkel hatékony ellenőrzés alá lehetett volna vonni, bármilyen határozottak voltak is azok. Nehezítette a kormányzat dolgát az Anschluss (1938) nyugtalanító hatása is. A Harmadik Birodalom közvetlen szomszédja lett Magyarországnak, és felkorbácsolta a reményt, hogy a rég áhított területi revízió most már nem várat soká magára. Darányi azzal akarta ellensúlyozni a hatósági intézkedések barátságtalan fogadtatását, hogy gesztusokat tett a szélsőjobboldal felé, és politikájába nekik tetsző elemeket vett fel. A kormányon lévő jobboldalhoz tartozó elődeinek példáját követte ezzel, s úgy gondolta, hogy ilyen és ehhez hasonló engedményekkel kifoghatja a szelét a szélsőségesek vitorláiból, és egyúttal kivívja a Harmadik Birodalom elismerését is. Ezek a körülmények adnak kulcsot az 1938. március 5-i nevezetes győri beszédhez. Ebben nagyszabású felfegyverkezési programot hirdetett meg, és ígéretet tett a zsidókérdés megoldására „törvényes és szabályos keretek között”⁶³. Arra számított, hogy a szélsőségesek bevonásával ha le nem fegyverzi is, de legalábbis meggyengíti a jobboldali radikálisokat. A rendőri felügyelet alatt álló és pártja parlamenti képviselőtét biztosítani kívánó Szalasi rávette, hogy az alkotmány keretei között működjön együtt a kormánnyal. Szalasi soha nem mondott le végső célkitűzéseiről, de közvetlen előnyöket remélve ráállt az alkura. A megállapodás értelmében a március 27-ére kitűzött lovasberényi pótválasztáson Hubay jelölthette magát az alsóházba, s ígéretet kapott, hogy megválasztásának útjába nem gördítenek akadályt.⁶⁴ Sőt Hubay útján Darányi azt is megígérte, hogy a következő választáson a kormány hét-tíz helyet biztosít a nyilasoknak az alsóházban. Mindezen felbuzdulva Hubay a szélsőjobboldali mozgalom „törvényesítése” és helyzetének rendezése céljából új, Szalasi-barát pártot indított útjára.⁶⁵ A Magyar Nemzeti Szocialista Párt–Hungarista Mozgalom elnevezésű szervezet célját a jobboldal két szárnya közti politikai közeledés szellemében a következőkben jelölte meg: „A történelmi Nagy-Magyarország kormányzása a világléptékű nemzetiszocializmus alapján, de anélkül, hogy törvénytelen vagy forradalmi eszközöket alkalmazzánk, és úgy, hogy a magyar nemzet fejlődőképes és történelmi alkotmányát megőrizzük.”⁶⁶

Ez a megállapodás, melyről a Bethlen-csoportnak nem volt tudomása, kérészetűnek bizonyult. A földbirtokos arisztokrácia és iparbeli, valamint pénzügyi szövetségei attól tartottak, hogy egy ilyen alku a céljával ellentétes hatást ér el, és nem pányvát vet a szélsőjobboldal nyakába, hanem még inkább szabadjára engedi őket. Május 13-án, még mielőtt beért volna nagyszabású elgondolásának gyümölcse, Darányit lemondatták.